

Таким чином, можемо виділити загальні ознаки, які характерні медичному страхуванню. Медичне страхування є видом страхування населення, страховим випадком, при якому виступає хвороба, травма або інша ситуація, при якій застрахованій особі потрібна медична допомога. Суб'єктом медичного страхування є страхувальник, застрахована особа і страховик.

Принципи медичного страхування – це основні положення, від яких не повинно бути відступу і якими необхідно керуватися в процесі здійснення медичного страхування. Вони є типовими для більшості видів страхування.

Серед завдань медичного страхування можемо виділити дві основні групи - економічні і соціальні завдання (рис. 1), які у свою чергу деталізують їх і є взаємопов'язаними.

Таким чином, соціально-економічне значення медичного страхування полягає в підтримці реалізації системи медичного обслуговування з максимально можливими у сучасних умовах стандартами і реалізується через виконання двох груп завдань та низки програм, які розраховані на найрізноманітніші групи споживачів та їх матеріальні можливості.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Быкова Ж.Е. Обязательное медицинское страхование в Москве в документах и цифрах. // Ж.Е. Быкова – М.: Финансы и статистика, 2000. – 227 с.
2. Волохова Л.Ф., Остапенко Д.О. Медичне страхування та його розвиток в Україні. *Финансовыe услуги*. 2017. № 1. С. 35-39. Url: http://nbuv.gov.ua/UJRN/finu_2017_1_10
3. Кучеренко В.З. Наиболее известные системы здравоохранения развитых стран / В.З. Кучеренко // *Экономика здравоохранения*. – 2002. – №6. – С. 6 -10.

**Савчук Руслан Миколайович, магістрант,
Дерді Емма Тіберіївна, к.ф.н., доцентка,
доцентка кафедри міжнародної економіки,
маркетингу і менеджменту**

ВЗАЄМОДІЯ ІНСТИТУТІВ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА З ОРГАНАМИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

З точки зору ролі та функцій громадянського суспільства у суспільному житті можна визначити типи можливих відносин з державою.

Перший варіант – взаємодія держави та громадянського суспільства. Громадські організації реалізують соціальні преференції за допомогою держави, висловлюють свої думки з різних соціальних питань, обмежуючи інформаційну монополію держави, і замінюють важкі державні структури у виробництві соціальних послуг, особливо у випадках, незвичних для надзвичайних (різних) одержувачів [1].

Другий – протилежний – передбачає явну незалежність організацій громадянського суспільства від державних установ.

Як правило, громадянське суспільство виступає проти держави; підкреслюється певна незалежність цивільної сфери від державних інституцій.

Без глибокого аналізу проблеми, викладеної в цій главі, слід зазначити, що концепція сучасної правової держави включає конкретну модель відносин між державою та громадянським суспільством.

Ця модель, коротко кажучи, базується на припущенні про існування непрохідних меж втручання держави у сферу прав та основоположних громадянських свобод, і в той же час встановлює правильний баланс між інтересами групи та суспільними інтересами. Такий підхід до припущень визначає поле нашого відображення.

Доводиться констатувати, що навіть попри розширення нормативної бази, законодавче закріплення механізмів ідеться переважно про формалізовану “суб’єктність” громадськості, брак контролю й підзвітності.

Так, ефективній взаємодії органів публічного управління з громадськістю заважають не лише інерція з боку державних службовців, посадових осіб місцевого самоврядування та службовців органів місцевого самоврядування, імітація ними діалогу з інституціями громадянського суспільства, а й низький фаховий рівень експертної спільноти (особливо поза межами столиці), що веде до недостатньої спроможності представників громадськості протистояти протиправним діям посадовців.

Віссю всіх суперечок останніх років щодо форми сучасної польської адміністрації є демократизація адміністрації у сфері ефективного виконання державних завдань. Зокрема, ідея “відкритого державного управління”, реалізована шляхом широкого залучення інститутів громадянського суспільства до реалізації державних завдань, має важливе значення.

Однак така ідея, яка в принципі правильна і визначає правильне мислення щодо сучасної адміністрації, не може скасувати необхідність обговорення етичних цінностей усієї публічної сфери. Це частина складного механізму стримувань та противаг. Як іноді влучно зазначається, поза “розумною державою” немає “інтелектуальної адміністрації”, і обидва вони поза зрілим громадянським суспільством [2].

Тут слід приділити особливу увагу одному аспекту – а саме терміну “інтелектуальна адміністрація”, який є привітною поштою, якщо не пов’язаний зі структурою та принципами управління.

Більше того, важливо звернути увагу на те, як забезпечити ефективне функціонування державного управління в умовах демократії, щоб воно могло відповідально та етично надавати свої послуги.

Цього слід досягти шляхом тісного злиття державного управління з громадянським суспільством, яке очікує від нього певного впливу на уряд та його політику.

Відділити публічну сферу від сфери цивільної вже неможливо.

Громадські організації не функціонують у вакуумі, але в конкретному правовому та соціальному середовищі вони якимось чином “покликані” досягти цілей, пов’язаних із введенням їх у систему демократичних цінностей.

Однією з цінностей демократії, без якої про це було б важче говорити, є механізм виконання цими організаціями публічних завдань, покладених на них адміністрацією.

По-третє, неможливо побудувати престиж адміністрації та її реальний вплив на реальність, якщо в той же час ми скасуємо роль і значення громадянського суспільства в державній політиці [3].

Таким чином, ефективна модель взаємодії громадськості з органами публічного управління потребує:

- забезпечення інформаційної відкритості з боку органів державної влади, вчасного інформування про підготовку політичних рішень;
- повноцінного здійснення громадського контролю, громадських експертиз, зокрема й антикорупційної експертизи нормативно-правових актів;
- охоплення механізмами громадського контролю, громадської експертизи, моніторингів, консультацій із громадськістю питань, що мають пріоритетне значення для суспільства (оцінки ефективності дотримання законодавства, використання бюджетних коштів, прийняття рішень органів влади у сфері регуляторної політики, виконання державних програм, загальнонаціональних та місцевих програм розвитку, стратегічних документів, планів, програм розвитку сфер, галузей, регіонів тощо);
- активізації організаціями громадянського суспільства заходів, пов'язаних зі здійсненням інформаційно-просвітницьких, експертно-аналітичних, правозахисних функцій; стимулювання громадської активності, підвищення громадянської компетентності, зокрема спеціальних навичок взаємодії із органами влади та обізнаності щодо визначених законодавством процедур.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. S. Golinowska, *Teoretyczne podstawy działania organizacji pozarządowych*, [w:] *Polityka społeczna. Teksty źródłowe. Wybór i opracowanie L. Dziewięcka-Bokun, K. Zamorska*, Wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego, Wrocław 2003, 250 s.
2. Z. Kamiński, *Administracja publiczna we współczesnym państwie*, [w:] *Administracja publiczna. Wyzwania w dobie integracji europejskiej*, red. J. Czaputowicz, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2008, 400 s.
3. *Щодо активізації взаємодії організацій громадянського суспільства із органами державної влади:аналім.зан.* URL: <http://www.niss.gov.ua/articles/881/>. Дата доступу: 20.05.2020.